

Förmågan att gå

Att andas är det första man lär sig. Skrika kommer ganska snabbt efter det. Sen snurrar det på. Nya färdigheter övas in och efter en tid kan man gå. ”En tid” är tidsuttrycket jag måste använda mig av eftersom jag inte har spädbarn i min umgängeskrets och har ingen aning i vilket tempo de utvecklas.

Nu har du nått en vuxnare ålder och kan det här med att gå. Ena foten framför den andra och så är det bara att sikta dit näsan pekar. Men det är inte så lätt. Av någon oförklarlig anledning är det svårt att gå i vissa situationer.

I vanliga fall får man själv bestämma takten. Men sen finns det situationer där det inte går. Du går på gatan och framför dig går någon annan. Du börjar gå om personen och när ni är jämnsides så märker du att ni går i samma takt. Det går inte för sig, så du ökar på takten för att slippa den lite obekväma situationen.

Ibland är det svårt att gå även om man är ensam. Det här fenomenet upplevs ofta i en matsal. Du äter din mat, tar din bricka och börjar gå. Allt går bra en stund, men sen ser du alla blickarna. Ögonpar efter ögonpar borrar sina blickar i dig och du börjar fundera på vad du gör. Hur ser jag ut egentligen? Går jag konstigt eller har jag matrester i ansiktet? Plötsligt känns ena foten framför den andra hemskt besvärligt och brickan börjar leva ett eget liv och kärlen vill inte hållas kvar.

Om du aldrig förr har funderat i dessa banor... Försök att låta bli nu.